

Arrest

nr. 348 913 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Hoogledestraat 122A
8610 KORTEMARK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer 136764.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde met haar Roemeense partner voor de burgerlijke stand te Lichtervelde op 11 april 2025 een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 28 mei 2025 werd de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand geregistreerd.

1.2. Op 28 mei 2025 werd aan verzoekster een bijlage 19ter overhandigd, zijnde een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar partner met de Roemeense nationaliteit, op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap.

1.3. Op 17 november 2025 werd een beslissing genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.05.2025 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornamen: M. S.

Nationaliteit: Mauritius

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Roemeense partner, de genaamde M. C. C. (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)”

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 16.04.2025. De daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 11.06.2025.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen dat hij de referentiepersoon reeds twee jaar lang kent alsook minstens 3 keer heeft ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijsstukken voorgelegd.

Betrokkenen leggen foto's zonder digitale data voor. Zonder data kan er niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden. Verder valt uit deze foto's niet af te leiden of betrokkenen een duurzame relatie onderhouden, enkel dat ze elkaar kennen. Indien betrokkenen daadwerkelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie met elkaar onderhouden, kan redelijkerwijze worden gesteld dat zij daarvan andere en meerdere bewijsstukken kunnen voorleggen. Het is niet omdat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Er is bijgevolg aan de hand van bovenstaande bewijzen onvoldoende aangetoond dat betrokkenen een duurzame relatie onderhouden. Aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° is niet voldaan.

Het verblijf aan betrokkene wordt daarom geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij als volgt uiteenzet:

“IV. MIDDELEN

- *Inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Schending materiële motiveringsplicht*
- *Schending beginselen van behoorlijk bestuur*
- *Verbod van willekeur*
- *Schending onderzoeksplicht art. 74/13 VW.*
- *Schending fair-playbeginsel*

IV.1. Schending van de onderzoeksplicht (zorgvuldigheidsbeginsel)

1.

Verzoekster stelde vast dat zij al bij aanvraag werd gehinderd door de lokale ambtenaar burgerlijke stand.

Zo bood verzoekster zich aanvankelijk aan voor een aanvraag wettelijke samenwoonst.

Verzoekster bood zich met haar partner op 10.04.2025 aan voor de wettelijke samenwoonst. De ambtenaar meldde haar dossier niet te kunnen behandelen, wegens gebrek aan afspraak. Aan verzoekster werd gemeld dat zij eerst een afspraak diende te maken via het online loket. Zij ging terug naar huis en kon blijkbaar direct een afspraak maken, waardoor verzoekster dus een kwartier later al terug op het loket stond. De ambtenaar stelde toen dat verzoekers nog eens zou moeten terugkomen omdat de printer niet werkt.

Wanneer de ambtenaar uiteindelijk wou de aanvraag behandelen, verzocht hij allerhande bijkomende documenten aan verzoekster. Verzoekster meldde dat dit niet de documenten waren die zij volgens haar raadsman zou moeten bezorgen. De ambtenaar wou toen pas het dossier verderzetten als hij het advies van de raadsman zelf zou mogen lezen, wat uiteraard vertrouwelijk is.

2.

Terwijl verzoekster alle nodige documenten had voor aanvraag wettelijke samenwoonst, weigerde de ambtenaar deze aanvraag in te dienen. Wat betreft de aanvraag tot gezinshereniging wou de ambtenaar de stukken niet in ontvangst nemen.

Verzoekster contacteerde dan ook haar raadsman. De raadsman stuurde dan ook op 11.04.2025 naar de ambtenaar en vroeg enige toelichting (stuk 2).

De ambtenaar reageerde al binnen het uur en meldde dat de wettelijke samenwoning niet werd geweigerd, maar erkende bijkomende documenten van een raadsman te hebben gevraagd.

Hij erkende eveneens dat de bundel met bewijsstukken van verzoekers voor wat betreft de gezinshereniging niet in ontvangst werd genomen, zeggend omdat deze weinig relevant zouden zijn:

Ik zal betrokkenen op de hoogte brengen van de documenten die nodig zijn voor de eventuele aanvraag tot gezinshereniging want de bezorgde bundel bevat heel veel irrelevante documenten die sowieso niet meegestuurd worden naar DVZ en de kopies zijn soms van inferieure kwaliteit (mail d.d. 11.07.2025 ambtenaar burgerlijke stand).

Nochtans had de raadsman van verzoekster reeds op 11.04.2025 via een transferlink 15 stukken bezorgd. Niet enkel de inkomstenbewijzen van haar partner, maar ook foto's van hun stabiele relatie, whatsappberichten tussen hen beide verklaringen van getuigen (stuk 2).

Belangrijk op te merken is dat verzoekster reeds zwanger was van een kindje van haar partner, maar dat zij helaas een miskraam kreeg.

3.

Op 28.05.2025 werd verzoekster opnieuw ontboden door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Daar kreeg zij bericht dat de documenten niet voldoende waren als bewijs van duurzame en stabiele relatie (stuk 3).

Er werd aan verzoekster door de ambtenaar gemeld dat de documenten niet werden doorgestuurd, wegens niet relevant.

De raadsman van verzoekster schreef dan ook de ambtenaar persoonlijk aan d.d. 11.07.2025 en meldde hierin dat de ambtenaar geen discretionaire bevoegdheid heeft om zelf te beslissen welke documenten wel en niet dienen te worden opgestuurd naar verweerster om tot beslissing over te gaan (stuk 5). Er werd gevraagd een bewijs te bezorgen van het versturen van de bezorgde documenten. Er werden ook nog bijkomende foto's van de relatie voorgelegd.

De ambtenaar reageerde gepikeerd en stelde dat hij gewoon de regelgeving volgde en alle documenten zou hebben bezorgd aan verweerster (stuk 6).

4.

Nadien mocht verzoekster niets meer vernemen, tot 17.11.2025, waarbij aan verzoekster de bestreden beslissing werd bezorgd.

In deze beslissing wordt gesteld dat het verblijf niet kan toegekend worden, omdat er geen bewijs voorligt van een duurzame en stabiele relatie. Hier wordt met geen woord gerept over de andere documenten die door verzoekster werden voorgelegd, zoals verklaringen van getuigen en Whatsappberichten.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat enkel met de foto's van relatie werd rekening gehouden die op 11.07.2025 nog werden nagestuurd en niet met de documenten die reeds op 11.04.2025 werden bezorgd door de raadsman.

Er zijn dan ook maar twee mogelijkheden:

- *Ofwel heeft de ambtenaar deze documenten toch niet bezorgd aan verweerster*
- *Ofwel heeft verweerster deze documenten niet voldoende bestudeerd.*

Verzoekster vermoedt het eerste, gelet op het gedrag van de burgerlijke stand t.a.v. haarzelf en de herhaling dat hij de stukken niet zou bezorgen aan verweerster, hoewel hij later aan de raadsman beweerde deze wel te hebben doorgestuurd.

Hoe dan ook valt dit niet te verwijten aan verzoekster, maar wel aan verweerster. De ambtenaar van de burgerlijke stand dient namelijk namens verweerster alles in goede banen te leiden voor wat betreft het doorsturen van de relevante documenten bij de aanvraag.

5.

De bestreden beslissing schendt het fundamentele bestuursrechtelijke beginsel van zorgvuldigheid, dat inhoudt dat het bestuur alle relevante gegevens volledig en nauwkeurig dient te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

Daarnaast volgt dezelfde verplichting uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, waarin wordt bepaald dat een bestuur zijn beslissing moet baseren op feiten en overwegingen die aantonen dat het de relevante elementen heeft onderzocht.

In casu blijkt dat verweerster zich uitsluitend heeft gebaseerd op het beperkte aantal foto's dat op 11.07.2025 werd overgemaakt. In de bestreden beslissing wordt geen enkele verwijzing gemaakt naar de omvangrijke bewijsbundel die reeds op 11.04.2025 aan de gemeentelijke ambtenaar werd overhandigd én via de raadsman werd bezorgd (15 stukken, waaronder whatsapp-communicatie, getuigenverklaringen, en diverse stukken waaruit de stabiliteit van de relatie blijkt).

Uit het dossier blijkt dat deze stukken niet zijn doorgezonden door de ambtenaar van de burgerlijke stand aan verweerster, dan wel niet zijn onderzocht door verweerster.

Beide scenario's impliceren een schending van de zorgvuldigheidsplicht door verweerster, aangezien het bestuur verplicht is om kennis te nemen van alle door verzoekster aangebrachte relevante elementen.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de gemeentelijke ambtenaar om documenten te selecteren of te filteren op relevantie. De ambtenaar fungeert als doorgeefluik en beschikt over geen enkele discretionaire bevoegdheid om bewijsstukken niet te verzenden. Wanneer de ambtenaar dit toch doet, draagt verweerster de verantwoordelijkheid om dit te detecteren en om alsnog een volledig onderzoek te verrichten naar alle beschikbare gegevens.

UW zetel heeft eerder geoordeeld dat DVZ niet mag beslissen zonder een volledig en degelijk onderzoek van alle aangeleverde stukken. Zoals het arrest in RvV 76.878 van 9 maart 2012 benadrukt, moet een beslissing over gezinshereniging steunen op een volledig en degelijk bewijsonderzoek waarbij alle relevante stukken in het dossier worden meegenomen. Wanneer bewijsstukken onvoldoende onderzocht worden, is sprake van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht

De zorgvuldigheidsplicht verlangt van administratieve overheden dat zij beslissingen op zorgvuldige wijze voorbereiden. De feitelijke juridische aspecten van het dossier moeten duidelijk worden onderzocht zodat de bevoegde administratieve overheid met kennis van zaken kan beslissen.

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de bestreden beslissing niet steunt op juiste kennelijke gegevens en tot een onredelijke beslissing is gekomen in het licht van artikel 40bis Vw. Er is dus een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van de overige bezorgde bewijzen, kan redelijkwijze worden vastgesteld dat verweerster geen volledig en zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd. Dit leidt tot de onwettigheid van de beslissing.

IV.2. Schending motiveringsbeginsel

1.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het motiveringsbeginsel vereist dat het bestuur:

1. de relevante feitelijke elementen vermeldt,
2. uitlegt hoe het deze elementen beoordeelt, en
3. uiteenzet waarom het tot de betreffende beslissing komt.

De bestreden beslissing beperkt zich tot de vaststelling dat "geen bewijs voorligt van een duurzame en stabiele relatie". Deze motivering is onvolledig, onjuist, en niet op maat van de concrete aanvraag, daar:

- geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar de stukken van 11.04.2025;
- geen uitleg wordt gegeven waarom de talrijke verklaringen, foto's, berichten en andere documenten niet overtuigend zouden zijn;
- geen analyse wordt gemaakt van de duur, intensiteit of persoonlijke omstandigheden van de relatie;

- niet wordt ingegaan op het feit dat partijen reeds samenwoonden, wettelijk samenwonend zijn sinds 16.04.2025, en dat verzoekster zelfs zwanger was van haar partner (feitelijke indicaties die volgens vaste RvV-rechtspraak relevant zijn voor de beoordeling van een duurzame relatie).

Een dergelijke lacuneuze motivering verhindert verzoekster volledig om de draagwijdte van de beslissing te begrijpen en belemmert bovendien een effectieve rechterlijke controle.

De motivering vermeldt enkel dat er onvoldoende bewijs zou bestaan, maar maakt geen enkele concrete beoordeling van wat wél is voorgelegd. Hierdoor is de beslissing ontoereikend gemotiveerd en dient zij te worden vernietigd.

Er wordt gesteld dat de foto's geen concrete datum bevatten. De Whatsappgesprekken hebben dit wel, maar dat wordt met geen woord over gerept.

2.

De Belgische Vreemdelingenwet en de Europese Richtlijnen voorzien dat partners van een Unieburger die geen echtgenoten zijn, in aanmerking komen voor verblijf indien zij een "aangetoond duurzame en stabiele relatie" hebben.

Nergens in de Vreemdelingenwet staat dat een jaar samenwoning vereist is, of twee jaar relatie vereist is.

Het gaat enkel om een beoordeling van de duurzaamheid en stabiliteit van de affectieve relatie, op basis van alle concrete omstandigheden. De ambtenaar had dan ook geen reden om de documenten niet door te sturen, noch had verweerder redenen om te weigeren op basis van niet alle ontvangen documenten.

IV.3. Schending Fairplaybeginsel

1.

Volgens het in de Belgische bestuursrechtspraak erkende fair-playbeginsel moet het bestuur de aanvrager in staat stellen om zijn rechten uit te oefenen zonder dat nodeloos obstakels worden gecreëerd.

Uit de feiten blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand:

- de aanvraagprocedure bemoeilijkte door onnodige en ongeoorloofde documenteisen,
- een behandeling weigerde wegens vermeend gebrek aan afspraak, of omdat zijn kopiemachine niet werkte;
- weigerde stukken in ontvangst te nemen,
- bijkomende voorwaarden stelde zoals het willen inkijken van een vertrouwelijk juridisch advies,
- documenten niet of slechts gedeeltelijk doorstuurde.

Verzoekster werd hierdoor gehinderd in haar recht op effectieve indiening van een aanvraag. De administratieve rompslomp en het willekeurig optreden van de ambtenaar vormen een schending van het fair-playbeginsel, waarvoor verweerder de eindverantwoordelijkheid draagt aangezien zij het beslissingsorgaan is en verplicht blijft om te zorgen voor een correcte dossierbehandeling.

IV.4. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat een bestuur slechts besluiten neemt die een proportionele, redelijke verhouding hebben tot de feiten. Een beslissing die de aangeleverde bewijslast volledig negeert of onvolledig onderzoekt, is kennelijk onredelijk.

In dit dossier werd:

- essentiële bewijsvoering genegeerd,
- geen rekening gehouden met de feitelijke samenwoning,
- geen evaluatie gemaakt van de duur en intensiteit van de relatie,
- geen proportionele beoordeling uitgevoerd.

De uiteindelijke beslissing berust bijgevolg op een onvolledig feitenkader, hetgeen leidt tot willekeur, in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

IV. 5. omtrent de schorsing

De bestreden beslissingen dienen te worden geschorst, aangezien de niet-schorsing ervan zou leiden tot de illegaliteit van verzoekster, aangezien werd geoordeeld dat haar attest immatriculatie moet worden ingetrokken.

IV. 6. samenvatting

Samengevat dient te worden vastgesteld dat verweester verschillende nalatigheden en inbreuken heeft begaan, meer bepaald:

- *Inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Schending materiële motiveringsplicht*
- *Schending beginselen van behoorlijk bestuur*
- *Verbod van willekeur*
- *Schending onderzoeksplicht art. 74/13 VW.*
- *Schending fair-playbeginsel*

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing dient te worden geschorst en/of vernietigd, wegens de incorrectheid van de beslissing."

3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod van willekeur, van het redelijkheidsbeginsel, van de onderzoeksplicht vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het fair-playbeginsel. De kern van haar betoog houdt in dat verweerder besliste zonder rekening te houden met alle door haar voorgelegde bewijsstukken, in het bijzonder de bundel die haar raadsman op 11 april 2025 aan de gemeente overmaakte, en dat verweerder zich uitsluitend baseerde op de voorgelegde foto's.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het bestuur zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige vaststelling van de feiten. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is aangetoond en die de beslissing in rechte kunnen verantwoorden. Bij de beoordeling daarvan komt het de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bestuur. De Raad gaat na of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is kunnen komen (cf. RvS nr. 101.624 en nr. 185.388).

Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, als partner met wie de referentiepersoon overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Die hoedanigheid veronderstelt het bestaan van een geregistreerd partnerschap. Zolang dat partnerschap niet tot stand is gekomen, kan de betrokkene zich niet op deze bepaling beroepen.

De wettelijke samenwoning van verzoekster en de referentiepersoon werd geregistreerd op 28 mei 2025. Verzoekster kon zich dus pas vanaf die datum als partner in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet aandienen. De aanvraag werd diezelfde dag vastgesteld met de bijlage 19ter. Die bijlage stelt vast dat verzoekster de partnerrelatie op dat ogenblik staaft met het attest van wettelijke samenwoning en haar paspoort, en verleent haar een termijn van 3 maanden, tot 28 augustus 2025, om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen.

De Raad toetst de bestreden beslissing op grond van de gegevens waarover verweerder beschikte op het ogenblik dat hij ze nam. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster binnen de haar verleende termijn, en evenmin tot aan de bestreden beslissing van 17 november 2025, bewijsstukken ter staving van de duurzame en stabiele relatie heeft neergelegd. Verzoekster voert ook in haar verzoekschrift niet aan dat zij na 28 mei 2025 dergelijke stukken heeft ingediend.

Verzoekster verwijst naar een bundel die haar raadsman op 11 april 2025 aan de gemeente overmaakte. Die bundel dateert van vóór de aanvraag en behoort niet tot de onderhavige procedure.

Op 11 april 2025 was de wettelijke samenwoning niet geregistreerd, zodat verzoekster op dat ogenblik geen aanvraag op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet kon indienen. De e-mail van de raadsman van 11 april 2025 strekte tot het afsluiten van een wettelijke samenwoning, en de gemeente bevestigt in haar antwoord van diezelfde dag dat toen nog geen aanvraag tot gezinshereniging voorlag. De raadsman maakte de stukken bovendien over via een tijdelijke link van 7 dagen. Verzoekster kan die

inzending niet achteraf herkwalficeren tot een verblijfsaanvraag, en zij kan verweerder niet verwijten dat hij stukken uit een afzonderlijke, eerdere procedure niet bij zijn beoordeling betrok.

Uit de e-mail van de gemeente van 24 juli 2025 blijkt dat de reeds ingediende stukken bij de verblijfsaanvraag aan verweerder werden overgemaakt en dat de gemeente de foto's aanvullend doorstuurde. De stelling dat de gemeente bewijsstukken achterhield, vindt geen steun in het dossier.

Verweerder beoordeelde de relatie op grond van de gegevens die hem bereikten. Hij stelde vast dat de wettelijke samenwoning pas op 28 mei 2025 werd geregistreerd, zodat geen onafgebroken samenwoning van 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag voorlag, dat de voorgelegde foto's geen datum droegen en hoogstens aantoonde dat partijen elkaar kennen, en dat partijen geen gemeenschappelijk kind hebben. Verweerder kon op grond daarvan zonder kennelijke onredelijkheid besluiten dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie niet was aangetoond. De vaststelling dat van verzoekster meer en andere bewijsstukken konden worden verwacht, vindt steun in het gegeven dat zij binnen de haar verleende termijn geen enkel bijkomend stuk heeft neergelegd.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder van onjuiste feitelijke gegevens is uitgegaan of dat hij die kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Verzoekster betoogt voorts dat de gemeente bij de behandeling van haar aanvraag is tekortgeschoten en dat verweerder hiervoor dient in te staan. De gemeente werkt mee aan de totstandkoming van de beslissing en de betrokkene kan haar beroep enkel tegen de beslissing van verweerder richten, zodat een aan de gemeente toerekenbare onregelmatigheid tegen die beslissing kan worden aangevoerd.

De aanvraag op grond van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet veronderstelt een geregistreerd partnerschap en kon niet vóór de registratie van de wettelijke samenwoning worden vastgesteld. De vaststelling ervan op 28 mei 2025 levert dan ook geen laattijdige behandeling op. Verzoekster beschikte vanaf die datum over de in de bijlage 19*ter* bepaalde termijn van 3 maanden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen, en legde binnen die termijn geen bewijsstukken neer. Tussen de aangevoerde tekortkoming van de gemeente en de inhoud van de bestreden beslissing bestaat geen oorzakelijk verband. Een schending van het fair-playbeginsel blijkt niet.

Verzoekster voert ook de schending van de formele motiveringsplicht aan. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag en de feitelijke overwegingen waarop zij steunt. Verzoekster betwist die motieven uitvoerig, wat aantoonde dat zij de draagwijdte ervan heeft begrepen. De formele motiveringsplicht is niet geschonden.

Verzoekster voert verder de schending aan van de onderzoeksplicht vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Die bepaling verplicht het bestuur om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokkene. De bestreden beslissing weigert het verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is op deze beslissing niet van toepassing.

De aangevoerde schendingen van het redelijkheidsbeginsel, van het verbod van willekeur en van de beginselen van behoorlijk bestuur steunen op dezelfde feitelijke grondslag als de reeds besproken grieven.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT